

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. **N** 220.

61de Møde.

Tirsdagen den 23de April.

(Forts.)

Indenrigsministeren (forts.): Hvad der imod enkelte af de øvrige Forslag, som ere stillede til den 4de Paragraph angaaer, da har jeg allerede tidligere udtalt mig derhen, at jeg efter min personlige Overbeviisning ikke formaar at stemme for den foreslaaede Sondring mellem de komplette og ucomplete Hovedgaarde. Derimod nægter jeg ikke, at det for mig vilde ligge meget nærmere at stemme for det Forslag, som er stillet under Nr. 23, men jeg kan imidlertid, da Udkastet dog har fundet nogen Understøttelse, og da jeg paa ingen Maade kan erkjende, at den Godtgjørelse, som Udkastet har tiltænkt, var overdreven stor, derfor heller ikke stemme for dette Forslag, men maa henholde mig til Udkastet, hvis det skulde naae at komme til Bøttering, uden at Noget af de andre Forslag imidlertid skulde være antaget.

Æscherning: Det er uheldig i dette Øjeblik at skulle beskæftige Forsamlingen, efterat den er saa træt; men da mit Navn har været saa meget nævnt i denne Forhandling, saa haaber jeg, at de ærede Medlemmer ikke vil tage det ilde op, at jeg har eftertragtet at tage Ordet. Efterat den ærede Finansminister paa Ministeriets Begne har udtalt sig for Udvalgets Forslag, saa er min Stilling i mangfoldige Henseender bleven meget letterere. Jeg har nemlig arbejdet, for at skaffe en Afstindelse til veie, saa taalelig og gunstig, som den under nærværende Omstændigheder kunde blive for dem, der vilde lide ved Forandringen, og der ved er jeg kommen i den Nødvendighed at stille mig mod forskjellige af mine nærmeste politiske Venner. Jeg har hørt af den ærede Finansminister, at mit Forslag ikke var saa gunstigt som Udvalgets, og det er mig meget hjært, at det er bleven her anerkjendt fra den Side,

skjøndt jeg ikke selv kan anerkjende det; det er vigtigt for mig, at Menigmands-Partiet, hvortil jeg hører, erfarer, at Ministeriet har sluttet sig til Udvalget, og at, hvad der er i denne Sag bliver gennemført, det er ved Hjælp af Folkethinget og Ministeriet i Forbindelse. Min Hovedhensigt i denne Sag har været i Overensstemmelse med hvad der af den ærede Indenrigsminister ved forrige Behandling blev sagt, og som jeg dengang anerkjendte for fuldvægtigt og vigtigt, at Skattefriheden, det var Nøglen til hele den Bygning af Godsforholdene, som hviler tungt paa vort Lands Udvikling, at det var den Grundsteen, man i sin Tid havde lagt, hvorpaa man havde opført denne Bygning, der i sin Tid blev bygget op, maastee med Snille og med Nytte, men som vi nu neppe veed, hvorledes vi skulle blive af med. Jeg siger, fra dette Princip, fra denne Anskuelse gif vi ud; jeg holder ogsaa for, at dette maatte først ryddes af Veien, førend vi kunde komme til behørig at rydde op i det hele Forhold. Jeg holdt mig overbeviist om, at skulle vi fra vor Side faae det rette Godsæfte i denne Sag, og ikke fra Oververdenen men fra os selv vinde Styrken til at gaae frem, fordi vi havde vundet den Overbeviisning, at vi kunde beskæmpe os selv og overvinde os selv, saa skulde det være, ved ikke her at kaste Fortiden fra os, men at bygge saa nær til den, som vi efter de forandrede Forhold kunde gjøre. Det var dette, jeg havde eftertragtet. Denne Byrde er jeg nu befriet for; men det, som jeg dermed ikke opgiver, det er Berettigelsen til at fortsætte den Stræben efter Reformer, som vi have begyndt, og en Indvending, som aldrig maa blive gjort os, det er den, at der ved den Afsløningsmaade, som her er indtraadt, at der ved den Forfsjel, som her er gjort mellem dem, jeg anseer ligeberettigede, at der herved, siger jeg, skal være grebet ind i dette Forhold, saaledes, at man til en senere Tid skal kunne sige